

2. Utworzenie dodatkowego funduszu może nastąpić również w przypadku uzasadnionego nieosiągnięcia planowanego zysku lub przekroczenia planowanej straty — po uzyskaniu zgody Prezesa Rady Ministrów.

§ 3. Wydatki na nagrody i świadczenia — z funduszu określonego w § 2 — mogą być dokonywane po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego.

§ 4. Przez planowany zysk, planowaną stratę, planowany fundusz płac, o których mowa w niniejszej uchwale, rozumie się zysk, stratę, fundusz płac, określone we wskaźnikach do zatwierdzonego planu.

§ 5. W stosunku do przedsiębiorstw, objętych przepisami niniejszej uchwały, traci moc w § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały nr 207 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie finansowania wydatków na współzawodnictwo, nagrody indywidualne, wynagrodzenia za prace zlecone i udział w komisjach oraz popieranie ruchu racjonalizatorskiego (Monitor Polski Nr 25, poz. 320).

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

125

UCHWAŁA Nr 72 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1957 r.

w sprawie finansowania nagród i świadczeń dla pracowników przedsiębiorstw usługowych podległych Ministrowi Kolei.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. W przedsiębiorstwie państwowym „Polskie Koleje Państwowe” podległym Ministrowi Kolei, zwanym dalej „przedsiębiorstwem”, wydatki na cele wymienione w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 1956 r. o funduszu zakładowym na rok 1957 (Dz. U. Nr 53, poz. 240) pokrywa się ze środków obrotowych w ramach planu kosztów do wysokości 0,7% planowanego funduszu płac.

§ 2. 1. W przypadku gdy przedsiębiorstwo osiągnie lub przekroczy planowany zysk bądź nie przekroczy lub zmniejszy planowaną stratę, przeznaczają się dodatkowo na cele wymienione w § 1 część zysku w wysokości 0,8% planowanego funduszu płac.

2. W przypadku gdy przedsiębiorstwo nie osiągnęło zysku lub gdy osiągnięty zysk nie pokrywa wydatków w wysokości wynikającej z ust. 1, na ich pokrycie przeznaczają się środki obrotowe przedsiębiorstwa.

§ 3. W przypadku uzasadnionego nieosiągnięcia planowanego zysku lub przekroczenia planowanej straty zwiększenie wydatków, o których mowa w § 1, do wysokości 1,5% planowanego funduszu płac może nastąpić za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

§ 4. Przez planowany zysk, planowaną stratę, planowany fundusz płac, o których mowa w niniejszej uchwale, rozumie się zysk, stratę, fundusz płac, określone we wskaźnikach do planu przedsiębiorstwa, zatwierdzonego przez jednostkę nadrzędną.

§ 5. Wydatki, o których mowa w § 2, mogą być dokonywane po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego.

§ 6. Upoważnia się Ministra Kolei do rozciągnięcia przepisów niniejszej uchwały na Kolejowe Przedsiębiorstwo Robót Ładunkowych.

§ 7. W przedsiębiorstwach objętych przepisami niniejszej uchwały traci moc w § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały nr 207 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie finansowania wydatków na współzawodnictwo, nagrody indywidualne, wynagrodzenia za prace zlecone i udział w komisjach oraz popieranie ruchu racjonalizatorskiego (Monitor Polski Nr 25, poz. 320).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

126

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 18 lutego 1957 r.

w sprawie udzielania zezwoleń na wyjazd i pobyt za granicą żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

Na podstawie art. 28 dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. o służbie wojskowej oficerów i generałów Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1951 r. Nr 22, poz. 172 i z 1952 r. Nr 49, poz. 324) i art. 13 ustawy z dnia 28 marca 1952 r. o służbie wojskowej szeregowców i podoficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 20, poz. 129) oraz art. 25 ust. 2 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o paszportach zagranicznych (Dz. U. Nr 39, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wyjazd i pobyt za granicą żołnierza w czynnej służbie wojskowej może nastąpić tylko na podstawie ważnego paszportu zagranicznego i za zezwoleniem:

- 1) Ministra Obrony Narodowej — w stosunku do generałów (admirałów) i oficerów w czynnej służbie wojskowej,
- 2) Szefa Sztabu Generalnego — w stosunku do podoficerów nadterminowych oraz podoficerów i szeregowców pełniących inną czynną służbę wojskową.

2. Na podstawie decyzji Ministra Obrony Narodowej lub Szefa Sztabu Generalnego Wydział Wojskowych Spraw Zagranicznych Sztabu Generalnego wydaje zainteresowanemu żołnierzowi pisemne zezwolenie według wzoru stanowiącego załącznik do zarządzenia, które określa, do jakich państw i na jaki czas zostaje ono udzielone.

3. Minister Obrony Narodowej lub Szef Sztabu Generalnego może w każdym czasie cofnąć udzielone zezwolenie na wyjazd i pobyt za granicą.

§ 2. Wyjazd i pobyt za granicą żołnierza w sprawach służbowych Ministerstwa Obrony Narodowej nie wymaga zezwolenia, o którym mowa w § 1. Wyjazd w tych sprawach zarządza Minister Obrony Narodowej na wniosek właściwych wiceministrów, szefów instytucji centralnych Ministerstwa Obrony Narodowej, dowódców rodzajów Sił Zbrojnych i szefów rodzajów wojsk (służb).